

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

**de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,**

**tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 06/62492 en 06/62493 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 7 februari 2007 in het geding tussen:**

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 november 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 7 december 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 februari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de Minister van Justitie een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 maart 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven, gelezen in hun onderlinge samenhang, klaagt de staatssecretaris dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen, samengevat weergegeven, dat aan de motivering van een ongewenstverklaring hogere eisen moeten worden gesteld naarmate meer tijd tussen het moment van het onherroepelijk worden van een strafrechtelijke veroordeling en het besluit tot ongewenstverklaring is verstreken en dat uit de motivering van het besluit van 7 december 2006 niet blijkt op welke wijze de minister het tijdsverloop tussen de strafrechtelijke veroordelingen en het besluit tot ongewenstverklaring in de belangenafweging heeft betrokken. Daartoe betoogt hij, voor zover thans van belang, dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat in de wet en het volgens onderdeel B1/2.2.4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) gevoerde beleid geen termijnen voor het uitoefenen van de bevoegdheid tot ongewenstverklaring zijn gesteld en het tijdsverloop sinds de onherroepelijke strafrechtelijke veroordelingen niet met zich brengt dat de ongewenstverklaring achterwege had behoren te blijven.

2.1.1. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard, indien hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaar of meer is

bedreigd dan wel hem ter zake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht (hierna: het WvSr) is opgelegd.

2.1.2. Volgens onderdeel B1/2.2.4.4 van de Vc 2000, zoals dat ten tijde van belang luidde, worden bij de toepassing van deze bepaling de persoonlijke belangen van de desbetreffende vreemdeling zorgvuldig afgewogen tegen het algemeen belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.

2.1.3. Op 12 januari 1997 heeft de vreemdeling een misdrijf gepleegd, in verband waarmee hij bij onherroepelijk geworden vonnis van 12 augustus 1997 ter zake van overtreding van artikel 310, gelezen in samenhang met artikel 312, tweede lid, aanhef en onder 2, van het WvSr, is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van twee jaar en zes maanden. Op 9 juli 2000 heeft de vreemdeling opnieuw een misdrijf gepleegd, in verband waarmee hij bij onherroepelijk geworden vonnis van 11 december 2000 ter zake van overtreding van artikel 26, eerste lid, van de Wet wapens en munitie is veroordeeld tot een taakstraf in plaats van vijf maanden gevangenisstraf.

2.1.4. Volgens de niet bestreden rechtsoverweging 2.15 van de aangevallen uitspraak heeft de minister ter zitting medegedeeld dat, voor zover thans van belang, hij voor wat betreft de termijn waarbinnen een onherroepelijke strafrechtelijke veroordeling nog aan de vreemdeling kan worden tegengeworpen en tot ongewenstverklaring kan leiden, aansluiting pleegt te zoeken bij de in artikel 6.6, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) neergelegde termijnen voor opheffing van de ongewenstverklaring.

Niet in geschil is dat die termijnen ten tijde van het besluit van 1 november 2005 nog niet waren verstreken.

2.1.5. Voor zover de vreemdeling, naar hij onder meer heeft gesteld, na de hiervoor bedoelde misdrijven geen andere misdrijven meer heeft gepleegd en feitelijke invulling aan het gezinsleven met zijn partner en kinderen heeft gegeven, heeft dat mede betekenis voor de belangenafweging, bedoeld in onderdeel B1/2.2.4.4 van de Vc 2000. Dit laat onverlet dat het tijdsverloop sinds deze misdrijven op zichzelf niet met zich kan brengen dat de ongewenstverklaring voor onrechtmatig moet worden gehouden. Anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat naarmate meer tijd is verstreken sinds het tijdstip waarop een strafrechtelijke veroordeling onherroepelijk is geworden, hogere eisen aan de motivering van een ongewenstverklaring moeten worden gesteld. Gelet hierop, heeft de minister aan het tijdsverloop, dat buiten de overeenkomstige toepassing van artikel 6.6, eerste lid, van het Vb 2000 geen zelfstandige betekenis heeft, geen uitdrukkelijke overweging behoeven te wijden. Dat brengt met zich dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat, nu uit het besluit van 7 december 2006 niet blijkt dat de minister dat tijdsverloop in de belangenafweging heeft betrokken, de minister dat besluit onvoldoende heeft gemotiveerd.

2.1.6. Hoewel de klacht van de staatssecretaris derhalve terecht is voorgedragen, kunnen de grieven niettemin niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden, aangezien het oordeel van de voorzieningenrechter dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat op grond van artikel 7:3, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht van het horen van de vreemdeling mocht worden afgezien, in hoger beroep niet is bestreden en dat oordeel de beslissing van de voorzieningenrechter zelfstandig kan dragen.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waar deze op rust, te worden bevestigd.

2.3. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. R.J.R. Hazen, ambtenaar van Staat.

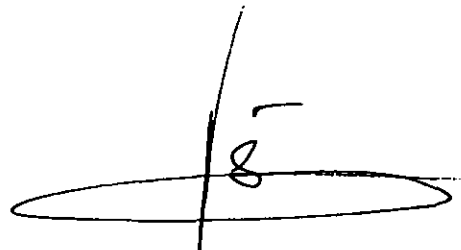
w.g. Lubberdink
Voorzitter

w.g. Hazen
ambtenaar van Staat

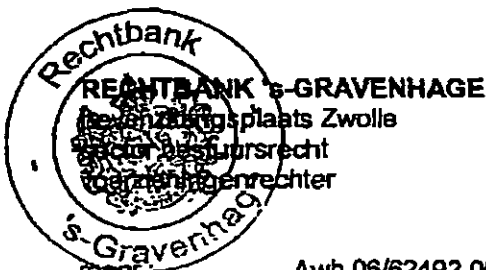
Uitgesproken in het openbaar op 5 juli 2007

452
Verzonden: **05 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across the middle and a vertical line extending upwards from the center.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

regn.: Awb 06/62492 06 (beroep)
regn.: Awb 06/62493 (voorlopige voorziening)

UITSpraak

inzake:

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
IND dossiernummer 9401.20.0228,
gemachtigde: mr. J. van Koesveld, advocaat te Amsterdam,
verzoeker,

tegen:

DE MINISTER VAN JUSTITIE,
als rechtsopvolger van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
gemachtigde: mr. M.M. van Asperen, advocaat te Den Haag,
verweerder.

1 Procesverloop

- 1.1 Bij besluit van 1 november 2005 is verzoeker ongewenst verklaard. Bij brief van 1 november 2005 is daartegen bezwaar gemaakt. Verweerder heeft dit bezwaar bij besluit van 7 december 2006, uitgereikt aan verzoeker op 21 december 2006, ongegrond verklaard. Bij brief van 22 december 2006 is daartegen beroep ingesteld.
- 1.2 Verzoeker mag de behandeling van het beroep niet in Nederland afwachten. Bij verzoekschrift van 22 december 2006 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen en daarin te bepalen dat opschortende werking wordt verleend aan het tegen de ongewenstverklaring ingediende beroepschrift, althans de ongewenstverklaring te schorsen totdat op het beroep zal zijn beslist. Voorts is verzocht te bepalen dat verzoeker in afwachting van een heroverweging met betrekking tot de intrekking van zijn asielvergunning rechtmatig verblijf in Nederland heeft.
- 1.3 Het verzoek is ter zitting van 25 januari 2007 behandeld. Verzoeker is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2 Overwegingen

- 2.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat voldaan wordt aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb). De voorzieningenrechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft dan wel de beslissing in strijd is met andere rechtsregels en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoeker in afwachting van de beslissing op het beroep moet worden verboden.

regnr: Awb 06/62493

-2-

- 2.2 In dit geding wordt uitgegaan van de volgende vaststaande feiten. Bij besluit van 12 februari 1996 is verzoeker hier te lande als vluchteling toegelaten. Verzoeker is op 27 augustus 1997 door de meervoudige strafkamer van de rechtbank Utrecht onherroepelijk veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van twee jaar en zes maanden wegens -kort gezegd- diefstal met geweld. Voorts is verzoeker bij onherroepelijk vonnis van 11 december 2000 van de politierechter van de rechtbank Den Bosch veroordeeld tot een taakstraf in plaats van vijf maanden gevangenisstraf wegens -kort gezegd- medeplegen van handelen in strijd met artikel 26, eerste lid van de Wet wapens en munitie. Het betreft hier strafbare feiten die worden bedreigd met een gevangenisstraf van drie jaar of meer. Bij besluit van 20 januari 2004 heeft verweerder, in verband met de hiervoor genoemde strafrechtelijke veroordelingen, het verzoek van verzoeker om naturalisatie afgewezen. In april 2005 is verzoeker in voorlopige hechtenis genomen wegens de verdenking van (onder meer) lidmaatschap van een terroristische organisatie. Nadat verweerder door het openbaar ministerie in juni 2005 op de persoon van verzoeker is geattendeerd is verweerder de procedure gestart tot intrekking van de aan verzoeker verleende asielvergunning en tot ongewenstverklaring van verzoeker. Bij besluit van 1 november 2005 heeft verweerder de asielvergunning van verzoeker ingetrokken en heeft hij verzoeker ongewenst verklaard. Tegen de intrekking van de asielvergunning heeft verzoeker beroep ingesteld bij de rechtbank. Tegen de ongewenstverklaring heeft verzoeker bezwaar gemaakt. Op 2 november 2005 is de voorlopige hechtenis van verzoeker door de rechtbank Rotterdam opgeheven. Aansluitend is verzoeker in vreemdelingenbewaring gesteld. Het beroep tegen de intrekking van de asielvergunning is bij uitspraak van deze rechtbank van 9 februari 2006 gegrond verklaard en dit besluit is vernietigd. Tevens heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank bij uitspraak van 9 februari 2006 het besluit tot ongewenstverklaring geschorst. De vreemdelingenbewaring is vervolgens opgeheven. Tegen de uitspraak van de rechtbank van 9 februari 2006 heeft verweerder hoger beroep ingesteld. Bij uitspraak van 26 juli 2006 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) het hoger beroep gegrond verklaard. De ABRvS heeft de uitspraak van de rechtbank vernietigd en heeft het bij de rechtbank ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard. Op 21 december 2006 is verzoeker opnieuw in vreemdelingenbewaring gesteld.
- 2.3 Het geschil betreft de vraag of verweerder verzoeker ongewenst heeft kunnen verklaren.
- 2.4 Voor zover thans van belang heeft verweerder in het bestreden besluit overwogen dat, gelet op de (onherroepelijke) strafrechtelijke veroordelingen in 1997 en in 2000, aanleiding bestaat verzoeker op grond van artikel 67, eerste lid aanhef en onder b, Vw ongewenst te verklaren. Van détournement de pouvoir dan wel handelen in strijd met het vertrouwensbeginsel is geen sprake. De ongewenstverklaring is ook niet in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verzoekers stellingen dienaangaande berusten op vermoedens en aannames en zijn niet aannemelijk gemaakt. Evenmin is de ongewenstverklaring in strijd met artikel 8 EVRM. De inbreuk op het recht op gezins- en familielevens is gerechtvaardigd, omdat het door de overheid te behartigen algemeen belang van de bescherming van de openbare orde uitgaat boven het belang van verzoeker om zijn gezins- en familielevens hier te lande uit te oefenen. Gelet op het bepaalde in artikel 7:3, aanhef en onder b, Awb kan van horen in bezwaar worden afgezien.
- 2.5 Verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte heeft afgezien van het horen in bezwaar. Het bestreden besluit is voorts in strijd met het verbod van détournement de pouvoir. De aanleiding om verzoeker ongewenst te verklaren is niet gelegen in de strafrechtelijke veroordelingen in 1997 en in 2000, maar in de verdenking dat hij lid is van een terroristische organisatie. Die verdenking is niet voldoende voor een ongewenstverklaring. Verweerder was in ieder geval op 20 januari 2004 op de hoogte van de criminale antecedenten van verzoeker, maar heeft in die antecedenten

regnr. Awb 06/62493

-3-

destijds geen aanleiding gezien verzoeker ongewenst te verklaren. Daaruit volgt tevens dat de openbare orde niet in het geding is. Verzoeker mocht er op vertrouwen dat die anteceden ten hem niet meer zouden worden tegengeworpen. Voor wat betreft de tegen verzoeker gezeten verdenking dat hij lid is van een terroristische organisatie is van belang dat de rechtbank Rotterdam heeft geoordeeld dat de voorlopige hechtenis wegens het ontbreken van ernstige bezwaren moet worden opgeheven.

Het bestreden besluit is voorts in strijd met artikel 3 EVRM. Bij verzoekers presentatie aan de vertegenwoordiging van de Iraakse autoriteiten in Nederland is verzoeker gebleken dat die autoriteiten op de hoogte zijn van de tegen verzoeker gezeten verdenking. Uit een brief van Amnesty International van 5 januari 2006 blijkt dat verzoeker bij terugkeer naar Irak persoonlijk een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Ook de algemene situatie in Irak staat aan terugkeer in de weg. Verzoeker heeft in dit verband verwezen naar een motie in de Tweede kamer, waarin wordt verzocht uitzettingen naar (Centraal) Irak te staken, alsmede naar een brief van 18 december 2006 van de UNHCR.

Ook is het bestreden besluit in strijd met artikel 8 EVRM. Juiste toepassing van de Boulif-criteria staat aan ongewenstverklaring van verzoeker in de weg.

- 2.6 Met betrekking tot de stelling van verzoeker dat verweerder de hoorplicht heeft geschonden stelt de voorzieningenrechter voorop dat de hoorplicht als genoemd in artikel 7:2 Awb een essentieel onderdeel vormt van de bezwaarschriftprocedure. Van het horen van belanghebbenden kan worden afgezien in de situaties als genoemd in artikel 7:3 Awb. Uit de Memorie van Toelichting bij artikel 7:3 Awb volgt dat er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar als genoemd in artikel 7:3, aanhef en onder b, Awb, wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. De inhoud van het bezwaarschrift moet daartoe worden beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door betrokkene is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing.
- 2.7 De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoeker in de aanvullende gronden van het bezwaar van 28 februari 2006, in het kader van zijn beroep op artikel 3 EVRM, naar voren heeft gebracht dat hij tijdens zijn vreemdelingenrechtelijke detentie is gepresenteerd bij de Iraakse vertegenwoordiging in Nederland. Volgens verzoeker bleek daarbij dat de Iraakse autoriteiten volledig op de hoogte zijn van de aard van de tegen verzoeker gezete verdenking. In dat kader heeft verzoeker onweersproken naar voren gebracht dat het openbaar ministerie de tegen verzoeker gezete verdenking in de publiciteit heeft gebracht. Volgens verzoeker is aannemelijk dat de Iraakse autoriteiten via die weg op de hoogte zijn van de aard van de tegen verzoeker gezete verdenking. Gezien deze stellingen van verzoeker had verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet zonder verzoeker daaromtrent nader te horen op het bezwaar mogen beslissen.
- In het kader van het beroep op artikel 8 EVRM stelt de voorzieningenrechter voorts vast dat verzoeker in de aanvullende gronden van het bezwaar heeft gesteld dat hij na zijn vrijlating (op of omstreeks 9 februari 2006) uit de vreemdelingenbewaring in gezinsverband leeft met zijn partner en twee kinderen. Ook hieromtrent had verweerder verzoeker nader dienen te horen. Dit geldt te meer nu verweerder in het bestreden besluit verzoeker tegenwerpt dat evengoemde stelling van verzoeker zich niet verdraagt met het feit dat verzoeker sedert 20 maart 2006 staat ingeschreven op een ander adres dan het adres van zijn partner.
- 2.8 Gelet op hetgeen onder 2.7 is overwogen is de voorzieningenrechter van oordeel dat het bestreden besluit in strijd is met het bepaalde in artikel 7:2, eerste lid, Awb.

regnr. Awb 06/62493

-4-

-
- 2.9 Nu verweerder bij verzoekers stellingen in het kader van de artikelen 3 en 8 EVRM ten onrechte van het horen van verzoeker heeft afgezien, zal beoordeling van hetgeen verweerder ten aanzien van deze verdragsbepalingen in het bestreden besluit heeft overwogen achterwege blijven.
- 2.10 Verzoeker heeft voorts aangevoerd dat het bestreden besluit in strijd is met het verbod van détournement de pouvoir en in strijd is met het beginsel dat opgewekt vertrouwen gehonoreerd moet worden. Dienaangaande overweegt de voorzieningenrechter het volgende.
- 2.11 Op grond van artikel 67, eerste lid aanhef en onder b, Vw kan een vreemdeling door Onze Minister ongewenst worden verklaard, indien hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd dan wel hem terzake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van strafrecht (Sr) is opgelegd.
- 2.12 Niet in geschil is dat verweerder op grond van de strafrechtelijke veroordelingen zoals genoemd in rechtsoverweging 2.2 in beginsel de bevoegdheid heeft verzoeker ongewenst te verklaren.
- 2.13 Anders dan verzoeker stelt bieden de bewoordingen van het primaire en het bestreden besluit geen aanknopingspunten om te oordelen dat verweerder niet de strafrechtelijke veroordelingen, maar de verdenking dat verzoeker lid is van een terroristische organisatie aan de ongewenstverklaring ten grondslag heeft gelegd. Die verdenking is, zoals namens verweerder ter zitting is benadrukt, de 'trigger' geweest om de procedure tot ongewenstverklaring en tot intrekking van de aan verzoeker verleende asielvergunning te starten. De verdenking zelf ligt niet ten grondslag aan de ongewenstverklaring, aldus verweerder. Er zijn onvoldoende concrete aanwijzingen om verweerder niet in dat standpunt te volgen.
- 2.14 Dat de aanleiding voor de start van de procedure om verzoeker ongewenst te verklaren gelegen is in een verdenking dat verzoeker lid is van een terroristische organisatie brengt naar het oordeel van de voorzieningenrechter op zichzelf nog niet mee dat verweerder, door gebruik te maken van de bevoegdheid verzoeker ongewenst te verklaren en die bevoegdheid te baseren op de strafrechtelijke veroordelingen in 1997 en in 2000, zijn bevoegdheid heeft gebruikt voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid is gegeven. Het is de voorzieningenrechter ook niet gebleken dat verweerder bij gebruikmaking van zijn bevoegdheid een ander doel voor ogen heeft gestaan dan bescherming van de openbare orde. Het betoog van verzoeker dat op 1 november 2005, toen verzoeker ongewenst is verklaard, het belang van de openbare orde niet meebracht dat verzoeker ongewenst verklaard diende te worden, omdat toen inmiddels acht respectievelijk vijf jaren waren verstreken sinds de strafrechtelijke veroordelingen, maakt het voorgaande niet anders. Dat betoog ziet op de vraag of verweerder, gezien het tijdsverloop, in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van de hem gegeven bevoegdheid verzoeker ongewenst te verklaren. Dienaangaande wordt het volgende overwogen.
- 2.15 Bij de aanwending van de in artikel 67, eerste lid, Vw gegeven bevoegdheid voert verweerder het beleid, dat is neergelegd in hoofdstuk B1/2.2.4.4 van de Vreemdelingencirculaire (Vc). Desgevraagd is namens verweerder ter zitting medegedeeld dat in een geval als het onderhavige, voor wat betreft de termijn waarbinnen een strafrechtelijke veroordeling nog aan de vreemdeling kan worden tegengeworpen, verweerder aansluiting pleegt te zoeken bij de termijnen voor opheffing van de ongewenstverklaring zoals genoemd in artikel 6.6 van het Vreemdelingenbesluit (Vb). In dit geval is aansluiting gezocht bij de in artikel 6.6 Vb genoemde termijn van tien jaar.
- 2.16 Vaststaat dat ten tijde van het primaire besluit van 1 november 2005 de onder 2.15 genoemde termijn van tien jaar nog niet was verstreken.

regnr: Awb 06/62493

-5-

- 2.17 In hoofdstuk B1/2.2.4.4 Vc wordt bij de toelichting op artikel 67, eerste lid, Vw vermeld dat bij de toepassing van dit artikel de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig worden afgewogen tegen het algemeen belang, dat uit een oogpunt van de openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.
- 2.18 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter dienen aan de motivering van de ongewenstverklaring hogere eisen te worden gesteld naarmate meer tijd is verstreken tussen het moment van het onherroepelijk worden van de strafrechtelijke veroordeling en het besluit tot ongewenstverklaring. In het onderhavige geval geldt die verzwaarde motiveringsplicht nog te meer nu verzoeker een (afwijzend) naturalisatiebesluit van verweerder van 20 januari 2004 heeft overgelegd, waaruit blijkt dat verweerder op dat moment op de hoogte was van de strafrechtelijke veroordelingen. Weliswaar heeft verweerder aangevoerd dat het hier gaat om een besluit dat verweerder heeft genomen in zijn hoedanigheid van bestuursorgaan, belast met de uitvoering van de Rijkswet op het Nederlanderschap (Rw), welk bestuursorgaan volgens verweerder moet worden onderscheiden van verweerder als bestuursorgaan, belast met de uitvoering van de Vw, maar dit betoog kan verweerder niet baten. Verweerder betreft één en hetzelfde bestuursorgaan, belast met zowel de uitvoering van de Rw als belast met de uitvoering van de Vw. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat verweerder in ieder geval op 20 januari 2004 op de hoogte was van de criminele antecedenten van verzoeker.
- 2.19 Vaststaat dat, na het bekend worden op 20 januari 2004 van de strafrechtelijke veroordelingen, verweerder daarop geen actie heeft ondernomen. Eerst in juni 2005, toen verweerder door het openbaar ministerie op de persoon van verzoeker werd geattendeerd wegens de verdenking dat verzoeker lid is van een terroristische organisatie, is de procedure tot ongewenstverklaring van verzoeker gestart. Daarbij heeft verweerder kennelijk gewicht toegekend aan het feit dat verzoeker toen in voorlopige hechtenis zat wegens de verdenking van lidmaatschap van een terroristische organisatie. In het primaire besluit van 1 november 2005, waarvan de overwegingen in het thans bestreden besluit als herhaald en ingelast zijn beschouwd, wordt immers overwogen -in het kader van verzoekers stelling dat hij er op mocht vertrouwen dat de strafrechtelijke veroordelingen hem niet meer zouden worden tegengeworpen- dat dit beroep op het vertrouwensbeginsel faalt, aangezien verzoeker zich thans wederom in voorlopige detentie bevindt.
- Verzoeker heeft echter in de nadere gronden van het bezwaar van 28 februari 2006 gesteld dat die voorlopige hechtenis door de rechtbank Rotterdam is opgeheven wegens het ontbreken van ernstige bezwaren. De motivering van het bestreden besluit geeft er geen blijk van dat verweerder die omstandigheid heeft meegewogen in de onder 2.17 genoemde belangenafweging. Ter zitting is namens verweerder naar voren gebracht dat verzoeker de uitspraak van de rechtbank Rotterdam, waarin naar verzoeker stelt is geoordeeld dat de voorlopige hechtenis wegens het ontbreken van ernstige bezwaren moet worden opgeheven, niet heeft overgelegd, maar aan dit betoog gaat de voorzieningenrechter voorbij. In een voorkomend geval wordt door verweerder kennis over de relevante feiten en omstandigheden ook vergaard bij de justitiële autoriteiten (zie punt 4.5 van verweerschrift bij het beroep tegen de intrekking van de asiolvergunning). Verweerder had derhalve de juistheid van verzoekers stelling kunnen verifiëren. Nu verweerder verzoekers stelling dat de voorlopige hechtenis is opgeheven wegens het ontbreken van ernstige bezwaren niet gemotiveerd heeft weersproken, moet van de juistheid van die stelling worden uitgegaan.
- Voorts blijkt uit de motivering van het bestreden besluit niet althans niet afdoende op welke wijze verweerder het tijdsverloop tussen de strafrechtelijke veroordelingen en het besluit tot ongewenstverklaring in de belangenafweging heeft betrokken.
- 2.20 Gelat op hetgeen in 2.19 is overwogen is de voorzieningenrechter van oordeel dat het bestreden besluit in strijd is met het bepaalde in de artikelen 3:4, eerste lid en 7:12, eerste lid van de Awb.

regnr: Awb 06/62493

-6-

-
- 2.21 Aangezien nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal de voorzieningenrechter met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, Awb het beroep gegrond verklaaren en het bestreden besluit vernietigen wegens schending van de in de rechtsoverwegingen 2.8 en 2.20 genoemde artikelen.
- 2.22 Verweerder dient, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen, een nieuw besluit op het bezwaar te nemen. De voorzieningenrechter ziet aanleiding te bepalen dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit op het bezwaar neemt.
- 2.23 Gegeven de beslissing in de hoofdzaak bestaat geen grond meer voor het treffen van een voorlopige voorziening connex aan het beroep, zodat dat verzoek zal worden afgewezen.
- 2.24 Verzoeker heeft verzocht bij wege van voorlopige voorziening te bepalen dat hij in afwachting van een heroverweging met betrekking tot de intrekking van zijn asielvergunning rechtmatig verblijf in Nederland heeft. Die voorziening is niet toewijsbaar, reeds omdat de op grond van artikel 8:81, eerste lid, Awb vereiste connexiteit ontbreekt.
- 2.25 Aangezien door vernietiging van het bestreden besluit het primaire besluit waarbij verzoeker ongewenst is verklaard herteelt, heeft verzoeker er in de gegeven omstandigheden - met name gelet op zijn beroep op artikel 3 EVRM en de schending in dat kader van de hoorplicht, zie rechtsoverweging 2.7- belang bij dat wordt bepaald dat hij de behandeling van het bezwaar hier te lande mag afwachten. Gezien het bepaalde in artikel 8:72, vijfde lid, Awb bestaat aanleiding de voorlopige voorziening te treffen dat verweerder verboden wordt verzoeker uit te zetten totdat vier weken zijn verstreken nadat opnieuw op het bezwaar is beslist.
- 2.26 Aanleiding bestaat verweerder te veroordelen in de kosten die verzoeker in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek redelijkerwijs heeft moeten maken.

regnr: Awb 06/62493

-7-

3 BESLISSING

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep geregistreerd onder nummer Awb 06/62492 gegrond;
- vernietigt het besluit van 7 december 2006;
- draagt verweerder op binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit op het bezwaar te nemen, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat verweerder wordt verboden verzoeker Nederland uit te zetten totdat vier weken zijn verstreken nadat op het bezwaar is beslist;
- wijst het verzoek geregistreerd onder nummer Awb 06/62493 af;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 966,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die de kosten aan verzoeker dient te vergoeden;
- wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door verzoeker betaalde griffierecht ad in totaal € 282,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.P. Loman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van drs. E. Hafkamp als griffier op

07 FEB. 2007

E. F. Hafkamp

[Handwritten signature]

Tegen de uitspraak in de hoofdzaak, waarvan de voorlopige voorziening deel uitmaakt, kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

07 FEB. 2007

WOLLE
RECHTER
REC
NFORM
AM DE
S-GRAVENHAGE

Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

Bezorgen

De Hoogedelgestrengede Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 7 MRT 2007	
ZAAKNR.	200701709
AAN:	X131 J
BEHANDELD: DD:	PAR:

onze ref. MvA/MvM/51009053
uw ref. -
inzake SvJ /

M.M. van Asperen
advocaat
t (070) 515 32 01
f (070) 515 33 65
mm.vanasperen@pelsrijcken.nl

7 maart 2007

Hoogedelgestrengede heer,

Namens de Staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik U hierbij een hogerberoepschrift in bovengenoemde zaak.

Een exemplaar van dit beroepschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mevrouw mr. J. van Koesveld.

Met de meeste hoogachting,

M.M. van Asperen

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

- 7 MRT 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hogerberoepschrift

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100, 2511 EX

Den Haag)

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. M.M. van Asperen

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

v e r w e e r d e r

in eerste instantie woonplaats gekozen

hebbende ten kantore van de

gemachtigde: mr. J. van Koesveld

advocaat te Amsterdam

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (hierna te noemen: de Staatssecretaris) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Zwolle, van 7 februari 2007 (Awb 06/62492, 06/62493). De uitspraak is op dezelfde datum verzonden.

Een kopie van de uitspraak gaat hierbij als **productie**.

In deze uitspraak heeft de voorzieningenrechter onder meer het beroep van – thans – verweerder gegrond verklaard, het besluit van 7 december 2006 tot handhaving in bezwaar van verweerders ongewenstverklaring vernietigd en opdracht gegeven tot het nemen van een nieuw besluit binnen zes weken na verzending van de uitspraak met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen.

- 1.2 De Staatssecretaris kan zich met deze uitspraak niet verenigen en heeft de volgende grieven.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rov. 2.18 van de bestreden uitspraak:

“Naar het oordeel van de voorzieningenrechter dienen aan de motivering van de ongewenstverklaring hogere eisen te worden gesteld naarmate meer tijd is verstreken tussen het moment van het onherroepelijk worden van de strafrechtelijke veroordeling en het besluit tot ongewenstverklaring. In het onderhavige geval geldt die verzwaarde motiveringsplicht nog te meer nu verzoeker een (afwijzend) naturalisatiebesluit van verweerder van 20 januari 2004 heeft overgelegd, waaruit blijkt dat verweerder op dat moment op de hoogte was van de strafrechtelijke veroordelingen. Weliswaar heeft verweerder aangevoerd dat het hier gaat om een besluit dat verweerder heeft genomen in zijn hoedanigheid van bestuursorgaan, belast met de uitvoering van de Rijkswet op het Nederlanderschap (Rw), welk bestuursorgaan volgens verweerder moet worden onderscheiden van verweerder als bestuursorgaan, belast met de uitvoering van de Vw, maar dit betoog kan verweerder niet baten. Verweerder betreft één en hetzelfde bestuursorgaan, belast met zowel de uitvoering van de Rw als belast met de uitvoering van de Vw. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat verweerder in ieder geval op 20 januari 2004 op de hoogte was van de criminele antecedenten van verzoeker.”

Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rov. 2.19 voorts:

“Vaststaat dat, na het bekend worden op 20 januari 2004 van de strafrechtelijke veroordelingen, verweerder daarop geen actie heeft

ondernomen. (..) Daarbij [bij de start van de procedure tot ongewenstverklaring/toev. dzz.] heeft verweerder kennelijk gewicht toegekend aan het feit dat verzoeker toen [in juni 2005/toev. dzz] in voorlopige hechtenis zat wegens de verdenking van lidmaatschap van een terroristische organisatie. In het primaire besluit van 1 november 2005, waarvan de overwegingen in het thans bestreden besluit als herhaald en ingelast zijn beschouwd, wordt immers overwogen – in het kader van verzoekers stelling dat hij erop mocht vertrouwen dat de strafrechtelijke veroordelingen hem niet meer zouden worden tegengeworpen – dat dit beroep op het vertrouwensbeginsel faalt, aangezien verzoeker zich thans wederom in voorlopige hechtenis bevindt.

Verzoeker heeft echter in de nadere gronden van het bezwaar van 28 februari 2006 gesteld dat die voorlopige hechtenis door de rechtbank Rotterdam is opgeheven wegens het ontbreken van ernstige bezwaren. De motivering van het bestreden besluit geeft er geen blijk van dat verweerder die omstandigheid heeft meegewogen in de onder 2.17 genoemde belangenafweging. Ter zitting is namens verweerder naar voren gebracht dat verzoeker de uitspraak van de rechtbank Rotterdam, waarin naar verzoeker stelt, is geoordeeld dat die voorlopige hechtenis wegens het ontbreken van ernstige bezwaren moet worden opgeheven, niet heeft overgelegd, maar aan dit betoog gaat de voorzieningenrechter voorbij. In een voorkomend geval wordt door verweerder kennis over de relevante feiten en omstandigheden ook vergaard bij de justitiële autoriteiten (zie punt 4.5 van verweerschrift bij het beroep tegen de intrekking van de asielvergunning). Verweerder had derhalve de juistheid van verzoekers stelling kunnen verifiëren. Nu verweerder verzoekers stelling dat de voorlopige hechtenis is opgeheven wegens het ontbreken van ernstige bezwaren niet gemotiveerd heeft weersproken, moet van de juistheid van die stelling worden uitgegaan. Voorts blijkt uit de motivering van het bestreden besluit niet althans niet afdoende op welke wijze verweerder het tijdsverloop tussen de strafrechtelijke veroordelingen en het besluit tot ongewenstverklaring in de belangenafweging heeft betrokken.”.

- 2.2 De rechtsoverwegingen 2.20, 2.21 en 2.22 berusten mede op de hiervoor bestreden overwegingen. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief vitiëert ook deze rechtsoverwegingen.

3 Aanvulling en toelichting op de grieven

- 3.1 Waar hierna de Staatssecretaris wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen eerdere bewindspersonen voor Vreemdelingenzaken.
- 3.2 De Staatssecretaris komt in dit hoger beroep niet op tegen de rechtsoverwegingen 2.6 tot en met 2.8, waarin verweerders beroep gegrond wordt verklaard wegens schending van de hoorplicht. Verweerder is overigens in het kader van een nieuw te nemen besluit inmiddels gehoord door een ambtelijke commissie. De Staatssecretaris heeft echter belang bij dit hoger beroep tegen verdere overwegingen van de

voorzieningenrechter omdat hij aan deze overwegingen niet gebonden wenst te zijn bij het nemen van een nieuw besluit.

- 3.3 De zaak van verweerder wordt voor de tweede maal aan Uw Afdeling voorgelegd. Het eerste hoger beroep heeft geleid tot de uitspraak van Uw Afdeling van 26 juli 2006 (200601808), waarin Uw Afdeling ambtshalve heeft overwogen dat het beroep bij de rechtbank tegen de intrekking van verweerdere verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd asiel niet ontvankelijk is wegens zijn ongewenstverklaring. Deze ongewenstverklaring staat centraal in onderhavige procedure.
- 3.4 In rov. 2.18 formuleert de voorzieningenrechter de algemene regel dat aan de motivering van de ongewenstverklaring hogere eisen dienen te worden gesteld naarmate meer tijd is verstreken tussen het moment van onherroepelijk worden van de strafrechtelijke veroordelingen en het besluit tot ongewenstverklaring. Dat is niet juist, althans, ook als deze regel uitgangspunt zou zijn, had de voorzieningenrechter niet kunnen concluderen dat de thans vernietigde beschikking onvoldoende was gemotiveerd.
- 3.5 In wet- en regelgeving is neergelegd wanneer tot intrekking van een verblijfsvergunning en ongewenstverklaring kan worden overgegaan. Aan deze bevoegdheid is geen termijn gesteld. Wel is in het beleid opgenomen dat een eens gepleegd misdrijf niet blijvend wordt tegengeworpen. Voor verblijfsvergunningen was dat beleid ten tijde van het vernietigde besluit neergelegd in onderdeel B1/2.2.4.1 Vc 2000. Daarin was onder meer vermeld dat wordt aangesloten bij de termijnen die worden gehanteerd in geval van verzoeken om opheffing van de maatregel van ongewenstverklaring (vergelijk art. 6.6 Vb 2000).
- 3.6 De voorzieningenrechter overweegt in rov. 2.12 terecht dat niet in geschil was dat de Staatssecretaris op grond van verweerdere strafrechtelijke veroordelingen in 1997 en 2000 de bevoegdheid had verweerder ongewenst te verklaren. Verweerder was immers, betrekkelijk kort na verlening van zijn asielstatus, veroordeeld voor een ernstig geweldsmisdrijf, terwijl voorts sprake was van recidive.

De maatschappelijke kwalificatie van het strafbare feit dat leidde tot verweerdere veroordeling in februari 1997 tot twee jaar en zes maanden gevangenisstraf was blijkens het JDD-uittreksel van 2 juni 2005 (dossierstuk 33a) "overvallen woningen", de kwalificatie: diefstal, voorafgegaan en vergezeld van geweld en bedreiging met geweld tegen personen, gepleegd met het oogmerk om die diefstal voor te bereiden en gemakkelijk te maken, terwijl het feit gepleegd wordt door twee of meer verenigde personen. De tweede veroordeling, in december 2000, hield verband met de Wet wapens en munitie.

- 3.7 In november 2004 werd verweerder opnieuw in verband gebracht met strafbare feiten. In het kader van de verdenking van betrokkenheid bij terrorisme werd de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) door het openbaar ministerie op de persoon van verweerder geattendeerd. Eerst bij het daarop volgende onderzoek door de IND raakte deze dienst, althans het onderdeel belast met de uitvoering van de Vreemdelingenwet, bekend met verweerdere veroordelingen wegens de hiervoor genoemde strafbare feiten.
- 3.8 Tussen het uitbrengen van het voornemen tot intrekking van verweerdere verblijfsvergunning en zijn ongewenstverklaring, op 9 augustus 2005, en verweerdere laatste veroordeling waren vier jaar en acht maanden verstreken. Ook als de hiervoor, onder 3.5, bedoelde termijnen in het oog worden gehouden, bestond voor de Staatssecretaris derhalve geen reden van intrekking van verweerdere verblijfsvergunning en ongewenstverklaring af te zien.
- 3.9 Het zojuist genoemde voornemen (dossierstuk 35b) was uitsluitend gebaseerd op de onherroepelijke veroordelingen.

In zijn zienswijze op dit voornemen en tijdens het gehoor door een ambtelijke commissie heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat hij, gelet op de inmiddels verstreken tijd, erop mocht vertrouwen dat deze strafbare feiten geen repercussies meer zouden hebben voor zijn verblijfsrechtelijke positie.

Ter motivering van de afwijzing van die stelling, is in het besluit tot intrekking en ongewenstverklaring van 1 november 2005 (dossierstuk 48c, blz. 2) door verwijzing naar "het vorenoverwogene" allereerst overwogen dat dit niet afdoet aan hetgeen in het voornemen is overwogen, vervolgens is overwogen dat het tijdsverloop niet betekent dat verweerder zodanig in zijn rechten of belangen zou zijn geschaad dat tot andere besluiten zou moeten worden gekomen en is van de hand gewezen dat de IND eerder op de hoogte zou (moeten) zijn geweest van de desbetreffende veroordelingen. Pas daarna is overwogen dat dit alles "te meer" klemmt, nu verweerder "thans" wederom in detentie (voorlopige hechtenis) verblijft als verdachte van een (nieuw) ernstig misdrijf.

Ook uit het primaire besluit blijkt derhalve niet dat de nieuwe verdenking en de voorlopige hechtenis voorop stonden, of van overwegende betekenis waren bij de besluiten tot intrekking van de verblijfsvergunning en oplegging van de maatregel tot ongewenstverklaring.

Uit het voorgaande blijkt verder dat het beroep op het vertrouwensbeginsel geenszins uitsluitend, zoals de voorzieningenrechter in rov 2.19 overweegt, of zelfs maar in overwegende mate vanwege de nieuwe verdenking en de daarmee samenhangende voorlopige hechtenis is afgewezen. Reeds daarom kon de enkele mededeling van

verweerder dat deze voorlopige hechtenis was opgeheven "wegens het ontbreken van ernstige bezwaren" er niet toe leiden dat op de Staatssecretaris de verplichting kwam te rusten te motiveren waarom opheffing van de voorlopige hechtenis geen invloed had op het afwijzen van het beroep op het vertrouwensbeginsel.

Overigens blijft het bevreemding wekken dat verweerder de desbetreffende uitspraak, waarover hij toch zelf beschikt, niet heeft overgelegd, waar namens de bewindspersoon voor Vreemdelingenzaken tijdens zittingen herhaaldelijk naar voren is gebracht dat deze mededeling bij gebrek aan wetenschap wordt betwist.

Hierbij dient uiteraard verder bedacht te worden dat opheffing van een voorlopige hechtenis niet betekent dat iemand niet meer als verdachte wordt aangemerkt en dat het niet meer zal komen tot een veroordeling (vergelijk hierover de tweede alinea van blz. 2 van de pleitnota voor de zitting van 6 januari 2006, die als prod. 2 bij het verweerschrift van 23 januari 2007 in onderhavige procedure is overgelegd).

3.10 De voorzieningenrechter heeft voorts ten onrechte in de veronderstelde eerdere wetenschap van verweerders criminele antecedenten "te meer" aanleiding gezien voor een verzwaarde motiveringsplicht. Die wetenschap leidt de voorzieningenrechter af uit de afwijzing van verweerders naturalisatieverzoek bij beschikking van 20 januari 2004.

3.11 Zoals namens de bewindspersoon voor Vreemdelingenzaken in het verweerschrift van 12 december 2005, onder 4.8, (overgelegd als prod. 1 bij het verweerschrift van 23 januari 2007) al naar voren is gebracht, worden procedures in het kader van de Vreemdelingenwet binnen de IND door een andere afdeling behandeld dan procedures op grond van de Rijkswet voor het Nederlanderschap. Die afdelingen hebben verder niet of nauwelijks bemoeienis met elkaar. Er is – uiteraard – ook gescheiden dossiervorming. Dat een en dezelfde bewindspersoon verantwoordelijk is voor de IND en – destijds – beide beleidsterreinen "in portefeuille" had, betekent niet dat kennis opgedaan in een naturalisatieprocedure kan worden "toegerekend" aan de afdeling belast met vreemdelingenzaken. Ambtenaren die procedures op grond van de Rijkswet behandelen zijn ook niet noodzakelijkerwijs op de hoogte van mogelijke relevantie van bepaalde feiten voor iemands verblijfsrechtelijke positie.

In dit verband kan nog worden gewezen op de Handleiding voor de toepassing van de Rijkswet op het Nederlanderschap 2003. In de toelichting op artikel 8, eerste lid, (aanhef en) onder b van de Rijkswet wordt opgemerkt:

"Het gaat te ver om in de naturalisatieprocedure zelfstandig te onderzoeken of verzoeker in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsvergunning die naar zijn aard al dan niet tijdelijk is. De naturalisatieprocedure is daar niet op ingericht en is daar ook niet voor bedoeld. *Inzet van de naturalisatieprocedure is evenmin de vraag of de verblijfsvergunning die de*

verzoeker bezit al dan niet moet worden ingetrokken dan wel niet moet worden verlengd. [curs. dzz.]".

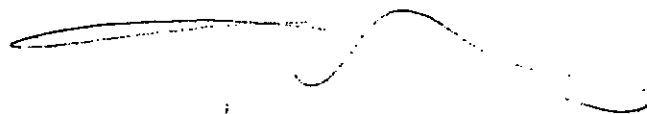
In de procedure over verlening van het Nederlanderschap is uitsluitend bezien of verweerder in aanmerking kwam voor verlening van het Nederlanderschap. Uitsluitend met dat oogmerk en in dat kader zijn verweerders in die procedure aan het licht gekomen criminele antecedenten beoordeeld.

- 3.12 Daarbij komt dat, ook al zou worden geoordeeld dat de Staatssecretaris vanaf 20 januari 2004, de datum van afwijzing van verweerders eerste naturalisatieverzoek, op de hoogte was, dan wel had moeten zijn van verweerders criminele antecedenten, aan het enkele tijdsverloop sindsdien niet de conclusie kon worden verbonden dat verweerder daaraan het vertrouwen kon ontnemen dat de veroordelingen voor het overige geen gevolgen zouden hebben voor zijn verblijfpositie.
- 3.13 In het thans vernietigde besluit, zoals nadien nog toegelicht in het verweerschrift, is voldoende gemotiveerd uiteengezet waarom tot verweerders ongewenstverklaring is besloten. De voorzieningenrechter heeft dit miskend en – op onjuiste gronden - te hoge eisen gesteld aan de motivering van het besluit.

4 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot verbetering van de gronden waarop de uitspraak rust.

Den Haag, 7 maart 2007

advocaat

behandeld door	M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 32 01
fax	(070) 515 33 65
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009053
referentie	IND-9401.20.0228